23/01/2020

Η ευχαριστιακή ζωή στον παράδεισο

/ Ορθόδοξες Προβολές

+ Γέροντος Γεωργίου Καψάνη

Ο Πανάγαθος Θεός έπλασε τον άνθρωπο από αγάπη, ελεύθερα, για να συμμετάσχη στην Ζωή Του. Τον επροίκισε με σπάνια χαρίσματα, το λογικό, το αυτεξούσιο, την αγαπητική δύναμι. Όλα αυτά αποτελούν το «κατ' εικόνα».

Του έδωσε τα χαρίσματα αυτά για να μπορή να ζη σε κοινωνία με τον Θεό, να αγαπά τον Θεό, να συνομιλή με τον Θεό, να προσφέρεται στον Θεό. Σύμφωνα με το πρώτο κεφάλαιο της Γενέσεως ο άνθρωπος ζούσε στον Παράδεισο ευτυχισμένα, μέσα στην αγάπη του Ουράνιου Πατέρα. Κάθε μέρα δεχόταν την επίσκεψί Του. Συνομιλούσε μαζί Του και χαιρόταν κοντά Του.

Μέσα στον Παράδεισο ο Πανάγαθος Θεός τοποθέτησε τον άνθρωπο ως βασιλέα, να χρησιμοποιή όλα τα αγαθά που του έδωσε και χρησιμοποιώντας και εξουσιάζοντας αυτά σωστά να τα προσφέρη με ευχαριστία στον Θεό. Προσφέροντας δε στον Θεό την ευχαριστία για όλα τα δώρα που του έδωσε, να είναι συγχρόνως και ιερεύς.

Όλη τους η ζωή ήταν μία ευχαριστία, μια εκδήλωσι ευγνωμοσύνης προς τον Ουράνιο Πατέρα. Ήταν μία ζωή αγαπητική. Ο,τι έκανε ο άνθρωπος ήταν μία έκφρασι αγάπης προς τον Θεό και προς τον συνάνθρωπό του. Επιτελούσε τρόπον

τινά μια Θεία Λειτουργία, την Λειτουργία του Παραδείσου• και συλλειτουργούσε σ’ αυτήν την Λειτουργία μαζί με τους αγίους Αγγέλους, οι οποίοι προ του ανθρώπου ήδη είχαν δημιουργηθή ως λογικά κτίσματα του Θεού και είχαν ως αποστολή να λατρεύουν συνεχώς τον Θεό, να τον ευχαριστούν και να προσφέρωνται στον Δημιουργό τους.

Δυστυχώς όμως, όπως όλοι γνωρίζουμε, ο άνθρωπος παρασύρθηκε από τον διάβολο. Θέλησε να ανατρέψη το σχέδιο του Δημιουργού, να βάλη ως κέντρο του κόσμου τον εαυτό του αντί για τον Θεό, να ζη ανθρωποκεντρικά και όχι θεοκεντρικά.

Μετά την αμαρτία πάλι ο Θεός Πατέρας έρχεται κοντά του, αλλ’ ο άνθρωπος δεν μπορεί να ζήση κοντά στον Θεό. Φοβάται, κρύβεται, γιατί ο εγωισμός δεν του επιτρέπει πιά να αισθάνεται τον Θεό Πατέρα του, όπως τον αισθανόταν μέχρι εκείνη την ώρα.

Κάτι παρόμοιο συμβαίνει και σήμερα, όταν μερικές φορές τα παιδιά που παρασύρονται από τον εγωισμό και θέλουν να επαναστατήσουν κατά του καλού πατέρα τους, δεν μπορούν να τον πλησιάσουν όπως τον πλησίαζαν πριν επαναστατήσουν, κι ενώ αυτός τους αγαπά, πάει κοντά τους, αυτά φεύγουν, διότι δεν μπορούν να αισθανθούν και να δεχθούν την αγάπη του αντιπροσφέροντας την δική τους αγάπη ως αντίδωρο.

Όταν ο άνθρωπος παύει να αισθάνεται τον Θεό ως Πατέρα του, παύει να αισθάνεται και τους άλλους ανθρώπους ως αδελφούς του. Δεν βλέπει πιά τους άλλους ανθρώπους ως δώρα του Θεού. Ανάμεσα στον εαυτό του και στον άλλο άνθρωπο μπαίνει η καχυποψία, ο φόβος. Ο άλλος άνθρωπος γίνεται αντικείμενο εκμεταλλεύσεως, σκεύος ηδονής, εχθρός και αντίπαλος. Στην ζωή μας μπαίνουν τα πάθη και έτσι η ζωή μας χάνει την δυνατότητα να είναι κοινωνία αγάπης και γίνεται κόλασις.

Σας θυμίζω εδώ έναν σύγχρονο φιλόσοφο, τον Σάρτρ, ο οποίος λέει ότι «ο άλλος άνθρωπος είναι η απειλή της ελευθερίας μας, είναι η κόλασίς μας». Εκεί οδηγεί ο εγωισμός. Όταν δεν μπορούμε να ζούμε τον άλλο άνθρωπο ως εικόνα του Θεού, ως αδελφό μας, τον βλέπουμε σαν απειλή της ελευθερίας μας, και τελικά η σχέσις με αυτόν γίνεται κόλασις.

Χάνει λοιπόν την δυνατότητα ο άνθρωπος να αισθάνεται τον Θεό Πατέρα του, τον άλλο άνθρωπο αδελφό του. Επίσης χάνει την δυνατότητα να αισθάνεται τα υλικά πράγματα ως δώρα του Θεού και να τα χρησιμοποιή σωστά. Έτσι αρχίζει η κατάχρησις της φύσεως απ' τον άνθρωπο.

Δεν κάνει πλέον χρήσι ευχαριστιακή όπως πρώτα, αλλά κατάχρησι. Η φύσις πάλι αρνείται να υπακούση στον άνθρωπο που έπαυσε να υπακούη στον Θεό και επαναστατεί εναντίον του. Τα στοιχεία της φύσεως εξεγείρονται, τα ζώα γίνονται άγρια, θέλουν να κατασπαράξουν τον άνθρωπο, χάνεται η ισορροπία και η αρμονία που υπήρχε μεταξύ ανθρώπου και φύσεως πριν να αμαρτήση ο άνθρωπος.

Αλλά χάνει και την εσωτερική του ειρήνη ο άνθρωπος. Δεν χωρίζεται μόνο από τον Θεό, τον συνάνθρωπό του και την φύσι. Διχάζεται και εσωτερικά. Πάσχει ένα είδος σχιζοφρενείας. Πράττει αυτό που δεν θέλει η ακόμη αυτό που μισεί. Νοιώθει τους δυό νόμους, τον νόμο του Πνεύματος και τον νόμο της σαρκός. Και αυτοί οι δυό νόμοι συγκρούονται μέσα του. Αυτόν τον εσωτερικό διχασμό πάθαμε, όταν επαναστατήσαμε κατά του Θεού Πατρός μας.

Όταν ο άνθρωπος έπαυσε να ζη ευχαριστιακά, θεοκεντρικά, και άρχισε να ζη ανθρωποκεντρικά, έχασε τον άξονα, το κέντρο του κόσμου, τον Θεό. Όταν παύσης να ζης με τον Θεό και να τα συνδέης όλα με τον Θεό, είναι φυσικό ότι πλέον ο κόσμος δεν έχει για σένα κέντρο. Έτσι όλη η ζωή αποδιοργανώνεται. Ο άνθρωπος ενεργεί τις διάφορες πράξεις της ζωής του διεσπασμένα, χωρίς ενότητα. Ο κόσμος κομματιάζεται. Όλα είναι ασύνδετα μεταξύ τους. Μέσα στον κομματιασμένο κόσμο κομματιάζεται και αυτός και χάνει την εσωτερική του ενότητα και ειρήνη.

Το ίδιο συμβαίνει και με τις επί μέρους λειτουργίες της ζωής. Όλες οι λειτουργίες της ζωής που πρώτα ήταν συνδεδεμένες με τον Θεό, τώρα αποσυνδέονται και μεταξύ τους. Επειδή και αυτές δεν έχουν κέντρο και ενότητα, χάνουν την δυνατότητα να αποτελούν όλες μαζί μια Λειτουργία, δηλαδή μία προσφορά όλης της υπάρξεως του ανθρώπου στον Θεό.